

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-284/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Mladen Štampar, Zaprešić, Miroslava Krleže 53, OIB: 27798088733, kojeg zastupa opunomoćenik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, Vrbani 15, protiv tuženika: Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa opunomoćenica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 84, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 13. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i zamjenika tužiteljevog opunomoćenika te tuženikove opunomoćenice, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o nenamjenskom kreditu, broj: 9179263125, od 12. travnja 2002., sklopljenog između tužitelja Mladena Štampara, Zaprešić, Miroslava Krleže 53, OIB: 27798088733 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, a koja u toč. 9. glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 357,41 EUR sa zateznim kamatama od 19. siječnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 783,04 EUR sa zateznim kamatama od dana donošenja presude 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz

natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

VI. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 19. siječnja 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je tužitelj s tuženikom 12. travnja 2002. sklopio Ugovor o kreditu, broj: 9179263125, a kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa 15.000,00 EUR obračunatoj po srednjem tečaju tuženika za EUR koji je vrijedo na dan korištenja kredita (dalje: Ugovor o kreditu). Odredbom čl. 9. predmetnog Ugovora, tuženik je propisao da korisnik kredita može prijevremeno otplatiti kredit uz zaračunavanje naknade, bez da je tužitelju prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvojbeno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženik tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem razdoblju i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja, kao potrošača, čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (tzv. izlazna naknada). Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe, kako ju određuju čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82. podst. 10. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), s obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik, kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao usporediti visinu naknade niti s drugim kreditorima te sam odvagnuti koja mu je ponuda u svojoj ukupnosti povoljnija. Na taj način je tuženik prouzročio neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja. Ujedno se ističe kako je u suprotnosti sa zakonom naplaćivanje naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, pozivajući se na sudsku praksu u pravomoćnim predmetima. Tuženik je 24. travnja 2004. naplatio tužitelju prilikom prijevremene otplate kredita izlaznu naknadu u iznosu 357,41 EUR. Tužitelj je, sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a, uglavničio zatezne kamate u iznosu 783,04 EUR. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnog ugovorne odredbe čl. 9. glede naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima tuženika koji su vrijedili na dan

prijevremene otplate, te posljedično zahtjev za isplatu iznosa 357,41 EUR sa zateznim kamatama od 19. siječnja 2026. i iznosa 783,04 EUR sa zateznim kamatama od dana donošenja presude, uz nakadnu parničnih troškova od dana donošenja presude do isplate.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 25. veljače 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 18), u kojem se navodi da tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana, posebno iz razloga što naknada za prijevremenu otplatu kredita nije naplaćena. Prije svega, tuženik ističe prigovor zastare. Osnove za fiksiranje dospeljeća i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. travnja 2024. Dakle, na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (erga omnes) i retroaktivno (ex tunc), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, potrošač, ovdje tužitelj je mogao postati svjestan nepoštenosti predmetne odredbe. Svijest potrošača, ovdje tužitelja, o ništetnosti ugovorne odredbe i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. g. kada je prvi dio presude po tzv. "kolektivnoj tužbi" za CHF kredite postao pravomoćan. Neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. kolektivnoj tužbi veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim "standardima" koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i obrazloženje sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. kolektivnoj tužbi za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema obrazloženju sudova primjenjuju "standardi po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Podredno, svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morali su nastati/postojati, ako ne ranije, onda 2018. g. kada je i drugi dio presude po tzv. kolektivnoj tužbi za CHF kredite postao pravomoćan. Sukladno odredbi čl. 2. st. 1. toč. 7. ZPK-a, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u svezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom čl. 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može zahtijevati od suda "pronalaženje" volje ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i sadržajno potvrđenom Ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citirane odredbe ZPK-a, kao posebnog zakona, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za prijevremenu otplatu kredita temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Tuženik se poziva na Direktivu 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ. U vrijeme plaćanje sporne naknade, takva je naknada bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža (presuda Suda EU C-415/11). Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama i da bi se

posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja Ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način te određiva u svakom trenutku. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je na kraju potvrđeno u pisanom obliku, odnosno predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u Ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima Ugovora o kreditu. Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu tuženiku parničnih troškova.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u Ugovor o nenamjenskom kreditu, broj partije: 09-179-26312-57, od 15. travnja 2002., uz javnobilježničku potvrdu sadržaja od istoga dan (list 5-10 i 15), obračun zakonskih zateznih kamata, od 15. siječnja 2026. (list 11 i 12), tužnikovu potvrdu o prijevremenoj otplati kredita, od 24. travnja 2004. (list 14) i tužnikovu knjigovodstvenu karticu, od 20. ožujka 2026. (list 28-39) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja osobno kao stranke na ročištu 13. svibnja 2026. (list 40 i 41).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavka glede naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita (tzv. izlazne nanade), te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio u Zagrebu 12. travnja 2002. Ugovor o nenamjenskom kreditu, broj partije: 09-179-26312-57.

Sporna je ništetnost navedenog uglavka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita (tzv. izlazne naknade), kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjev. Istaknut je prigovor zastare.

6. Uvidom u Ugovor o nenamjenskom kreditu, broj partije: 09-179-26312-57, od 15. travnja 2002., uz javnobilježničku potvrdu sadržaja od istoga dan (list 5-10 i 15), utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužitelja, kao korisnika kredita te Zlatka Logožara i Joze Miličevića, obojice kao solidarnih jamaca, u svezi kredita u iznosu 15.000,00 EUR po srednjem tečaju tečajne liste banke za EUR koji je vrijedio na dan korištenja kredita (toč. 1.); ugovoreno je da se kredit odobrava kao nenamjenski kredit (toč. 2.); glede kamata na kredit ugovoreno je da se na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je fiksna i iznosi 10,48% godišnje te se kamata obračunava u EUR (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom) sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima (toč. 4.1.); glede otplate kredita ugovoren je rok otplate kredita od 84 mjeseca, računajući od dana prijenosa kredita u otplatu te se kredit prenosi u otplatu zadnjeg dana u mjesecu u kojem je iskorišten; Navedeni iznos kredita i kamata iz toč. 4.1. istog Ugovora otplaćuje se u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu 252,75 EUR, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju banke za EUR koji je vrijedio na dan plaćanja; Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, zadnjeg dana u kalendarskom mjesecu počev od dana dospijeća prvog anuiteta i prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu (toč. 6.) i glede prijevremene otplate kredita ugovoreno je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog u toč. 6.1. istog Ugovora u cijelosti ili djelomično (najmanje u iznosu utvrđenom aktima banke), ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti banku te je u tom slučaju korisnik kredita dužan platiti naknadu za

prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke koji vrijede na dan prijevremene otplate (toč. 9.).

7. Na temelju iskaza tužitelja, saslušanog osobno kao stranke na ročištu 13. svibnja 2026. (list 40 i 41), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koji je iskazom u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj tijekom 2002. godine kod tuženika podigao predmetni nenamjenski gotovinski kredit za osobne potrebe te je isti novac iskoristio za renoviranje stana, u kojem je tada stanovao te druge tekuće troškove. Predmetni kredit bio je vezan uz EUR, ne sjeća se vrste kamatne stope, na rok otplate 5 ili 7 godina. Predmetni kredit otplaćen je u cijelosti. Isključivo je tužitelj otplaćivao anuitete kredita i to putem trajnog naloga. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj nije bio nositelj obrta niti je obavljao poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivao prihode od nesamostalnog rada (plaću). Tužitelj je izabrao tuženika, kao kreditora, s obzirom da je bio klijent tuženika odnosno primao je plaću kod istog. Nitko od ovlaštenih osoba nije informirao tužitelja o sadržaju ni značenju pojedinih ugovornih odredbi ni o ekonomskim ni pravnim posljedicama istih pa tako niti glede ovdje utužene ugovorne odredbe o prijevremenoj otplati kredita. Naime, tužitelj je htio pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, no, rečeno je tužitelju da su uvjeti takvi kakvi su ponuđeni, dakle radilo se o špranci ugovora, koji je ponuđen tužitelju po načelu "uzmi ili ostavi". Prije nego je tužitelj potpisao-sklopio Ugovor, tužitelj je isti letimično pročitao, to stoga jer je vjerovao tuženiku, kao financijskoj instituciji, dakle koja će učiniti ono što je u tom trenutku tužitelj, kao tuženikov klijent, najbolje mogao dobiti. Također, niti javni bilježnik nije razjasnio tužitelju ugovorne odredbe, već je samo istaknuo uvjete tuženika. Tužitelj se ne sjeća je li prije sklapanja Ugovora pročitao predmetnu ugovornu odredbu o prijevremenoj otplati kredita.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 18. ožujka 2026. (list 25 i 26) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. I.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, valja imati na umu i recentnu sudska praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda

Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao nenamjenski gotovinski kredit, dakle novac koji je utrošio iskoristio je renoviranje stana u kojem je stanovao te druge tekuće troškove, dakle za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornog uglavka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, odredba Ugovora o kreditu, a koja je predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o tzv. izlaznoj naknadi, odnosno strukturi i načinu obračuna iste naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o načinu obračuna,

visini niti strukturi naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao ni svrsi ni stvarnim troškovima iste.

Ujedno, ukoliko je Ugovor o kreditu ispunjen, a što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Neosnovan je prigovor zastare. Naime, u ovom slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO). Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenom i ništetnom ugovorna odredba sadržana u toč. 9. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

13. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj spornoj odredbi glede naplate tzv. izlazne naknade nije pregovaralo, jer je unatoč tuženikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužitelju niti sklapanje takvog Ugovora da iste ugovorne odrednice (sporni uglavak toč. 9.) nije bio uključen u Ugovor, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

14. Osim toga, upravo pravilno tužitelj tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužitelj, kao korisnik kredita, mogao je samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem istih odredbi u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje niti odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da su pravilne. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužitelja, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje suda, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate, namjene i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik, kao kreditor, ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

15. Imajući na umu navedeno, valja istaknuti Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), s izmjenama (kao *lex specialis*), koji odredbom čl. 81. st. 1 i 2. jasno propisuje da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo je nepoštena, ako je suprotna načelu savjesnosti i poštenja odnosno uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača.

16. Međutim, spornom ugovornom odredbom, u biti je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za prijevremenu otplatu kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Naime, pozivanje tuženika na akte tuženika koji su vrijedili na dan prijevremene otplate, kao interni akt tuženika, ukazuje da je obveza korisnika kredita platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita uz uvjete koje jednostrano odredi kreditor i bez navođenja svih parametara na temelju kojih se sporna naknada određuje niti je tuženik dokazao koji su to određeno troškovi nastali prijevremenom

otplatom kredita niti je dostavio isprave na temelju kojih bi bilo moguće utvrditi visinu možebitnih troškova koji bi se mogli dovesti u izravnu vezu s prijevremenom otplatom kredita. Stoga je sporna ugovorna odredbe zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

17. Naime, odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, ističe se kako se na spornu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe istog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje određuju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na iste ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

18. Bitno je i istaknuti, da se takvom spornom ugovornom odredbom, kojim se tuženik glede visine naknade za prijevremenu otplatu kredita poziva na akte tuženika koji su vrijedili na dan prijerevremen otplate, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. U pravu je tužitelj kada naglašava da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužitelj je nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku kako glede njegove pregovaračke moći, tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i

poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade.

Nadalje, sadržaj predmetne odredbe glede tzv. izlazne naknade je nepotpun i upućuje na konkretizaciju u internim aktima banke, a koji tužitelju nisu izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate sporne naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove prijevremene otplate, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj se je tuženiku obvezao platiti ugovorne kamate, a troškovi prijevremene otplate kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća, s obzirom na pravno shvaćanje izraženo u presudi Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.

19. Naposljetku, glede zahtjeva za plaćanjem zateznih kamata od dana nakon dana plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita, pa do isplate, valja reći da tuženik nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje iste ništetne odredbe i ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, a temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčani iznos. Dakle, tuženik je bio nepošten stjecatelj, te samom činjenicom istog, zatezna kamata teče od dana nepoštenog stjecanja. Sukladno čl. 1111. ZOO-a, sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem predmetne ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna, s obzirom na pravno shvaćanje iz presude Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

20. Naime, odredbom čl. 1024. st. 2. i 3. ZOO-a je propisano da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome prije obavijestiti banku, te da u tom slučaju korisnik kredita je dužan banci kao davatelju kredita naknaditi štetu, ako ju je davatelj kredita pretrpio.

21. U ovom slučaju, prijevremena otplata kredita nije nikakva povreda prava iz ugovornog odnosa (neispunjenje ili zakašnjenje), već je tužitelj iskoristio pravo vratiti pozajmljeni novac prije isteka roka.

Bitno je i za istaknuti, da odredba čl. 1024. ZOO-a jasno propisuje da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od vraćanja kredita do dana kada ga je trebala vratiti. Premda naknada za prijevremenu otplatu kredita je jednostavno (neostvarena) kamata koju bi banka dobila da je tužitelj redovito otplaćivao kredit, što pravno gledano predstavlja izmaklu korist u smislu odredbe čl. 1046. ZOO-a, a koji vid štete ne može tuženik zahtijevati od tužitelja u vidu navedene naknade.

22. Međutim, tuženik nije dokazao da je zbog prijevremene otplate pretrpio štetu, dok je spornom ugovornom odredbom u biti tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za prijevremenu otplatu kredita, pozivom na interni akt tuženika, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i

prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP-a.

Bitno je i istaknuti, da je takvim spornim uglavkom Ugovora zapravo i ciljano otežano tužitelju ispunjenje Ugovora prije roka (a na što tužitelj ima potpuno zakonsko pravo) te je tužitelj korištenjem svojeg prava zbiljski novčano kažnjen od strane tuženika, pa je tužitelj platežom ovakve naknade financijski oštećen, jer je tuženik povrijedio zakon na tužiteljevu štetu.

23. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

24. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

25. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time nepoštena ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za prijevremenu otplatu, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužitelja, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

26. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora glede naplate naknade u slučaju prijevremene otplate kredita, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude, dok je kao posljedicu iste, u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo je prihvatiti zahtjev za vraćanje primljenog iznosa 357,41 EUR naplaćenog 24. travnja 2004., kako to proizlazi iz tuženikove potvrde (list 14), na koji iznos tužitelju pripadaju zatezne kamate od 25. travnja 2004. do isplate, kao stečenog bez osnove, dakle zajedno sa zateznim kamatama od dana nakon dana plateža iste tzv. izlazne naknada, sve temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine, br. 153/04.) te nadalje od 1. siječnja 2008. određenog čl. 29. st. 2. ZOO-a. Ujedno je tužitelj obračunao zatezne kamate na glavnici u iznosu 357,41 EUR tekuće od 25. travnja 2004. do 15. siječnja 2026., dakle uglavničio ih je u iznosu 783,04 EUR te na isti iznos zahtijeva daljnje zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske odluke, kako to proizlazi iz obračuna zateznih kamata od 15. siječnja 2026. (list 11 i 12), dok zahtijeva na glavnici u iznosu 357,41 EUR daljnje zatezne kamate tekuće od 19. siječnja 2026. Dakle, tužitelju pripadaju daljnje zatezne kamate od postavljanja istog zahtjev, dok isto tužitelj istaknuo tužbom, a zahtijeva od dana donošenja prvostupanjske presude. Naime, kamate se obračunavaju tek kada je plaćena glavnica, odnosno tada se kamate uglavničuju i postavljaju kao samostalan zahtjev.

27. Slijedom navedenog, valjalo je prihvatiti kao osnovan tako postavljeni tužbeni zahtjev, kako je odlučeno pod toč. II. i III. izreke presude.

28. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za

naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

29. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 6. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 18. ožujka 2026. i 13. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (200,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu, za svaku radnju u iznosu 53,09 EUR, umjesto zahtijevanog iznosa 100,00 EUR za svaku radnju. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. IV. izreke presude, dok je ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. V. izreke presude).

30. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 1. travnja 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 18. ožujka 2026. i 13. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (200,00 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 1.000,00 EUR sa zatraženim zateznim kamatama nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova sa zateznim kamatama, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. VI. izreke presude.

31. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) iskazane su novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

32. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-9366a**

Kontrolni broj: **056bd-c62eb-a2b44**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.